

for, at så må de også afholde den slags omkostninger her selv. Den anden side er, at tv- og radiolicens ikke er skattefinansierede, men licensfinansierede, og de danske søfolk betaler licens. Nogle af dem er forhåbentlig så heldige at have en kone, der har lidt fornøjelse af den licens derhjemme, men hvis ikke de har sådan en, får de jo ikke noget for licensen godt halvdelen af året. Det kunne være en argumentation for at opretholde ordningen her.

Så har der været en sammenligning med langturschauffører. Den synes jeg ikke rigtig holder, for langturschauffører kommer vist sjældent så langt væk, at de er hjemmefra 3-4 måneder. Så er det i hvert fald, fordi der sker uheld. Så den synes jeg ikke rigtig holder. De har altså en helt anden mulighed for at holde sig ajour med danske nyheder, dansk kultur og den udvikling, der sker herhjemme.

Mine afvejninger her for og imod går altså på, at vi er stærkt interesseret i at fastholde disse folk – jeg vil sige stakkels folk, for jeg ville nødigt ligge ude så meget af året, som de gør – som danskere med en kulturel, dansk bevidsthed, sådan at de føler sig ajour og er fuldgældige medlemmer og i stand til at gå ind debatten med familie, venner og naboer, når de kommer hjem. Det synes jeg er i samfundets interesse, og derfor må jeg sige, at selv om ikke alt gammelt skal bestå, så vil jeg nok lægge vægt på at opretholde ordningen her.

Jeg ved så, at det ikke kan lade sig gøre. Der er allerede ved finanslovforliget flertal, sådan har jeg forstået det, for at gennemføre det her. Hvis det ikke blev afskaffet, så måtte ordningen selvfølgelig revurderes, når teknikken opstår. Det lød på hr. Kim Behnke, som om teknikken var til rådighed, så man kunne downloade danske tv-udsendelser overalt. Det kan man altså ikke, når man ligger på verdenshavene, i hvert fald så vidt jeg har forstået. Men den teknik opstår jo nok, og til den tid mener jeg at det er relevant at afskaffe den.

Men indtil da er jeg altså imod afskaffelsen, så jeg stemmer imod forslaget her.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Vil erhvervsministeren have ordet? Det ser det ud til. Værsgo.

Erhvervsministeren (Ole Stavad):

Jeg vil godt takke det, som jeg i hvert fald talte det op, betydelig flertal, der har udtalt en enten

uforbeholden eller en måske lidt forbeholden støtte til det forslag her.

Der er flere, der har nævnt en ikrafttrædelsesdato, der hedder 1. februar 2001, som forslaget er fremsat og formuleret. Og bare lige for at vi ikke går fejl af hinanden – jeg tror, der var en, der sagde, at det skulle hastebehandles – vil jeg meget gerne, afhængig af hvor megen tid udvalget mener der skal bruges for at få det igennem, stille et ændringsforslag. Der er i øvrigt i den finanslov, vi har vedtaget, så vidt jeg husker, afsat 3 mio. kr. til denne ordning. Så det er jo ikke sådan, at det har nogen konsekvenser, at det var noget, der skulle ske hen over en nat.

Lad mig også sige, at jeg er enig med den række af ordførere, der har sagt, det er vigtigt, at den her ordning kan fortsætte for de søfarende. Lad mig så også sige, at min fantasi sådan set ikke rækker til, at man ikke kan finde ud af det. Altså, med den vægt – som vi også kan se på høringssvarene – de søfarende lægger på at have de faciliteter til rådighed, så må jeg indrømme, at jeg ville betragte det på grænsen til det pinlige, når vi ser på, hvad vi taler om her, hvis man ikke finder en løsning.

Hvis vi ser, hvordan vores samfund i øvrigt har indrettet sig, hvornår medarbejdere og ansatte har forskellige forpligtelser, så har jeg svært ved at forestille mig, at danske redere ikke måtte mene, at den her ordning skal kunne fortsætte.

Handelsflådens Velfærdsråd fortsætter jo. Det er et tilskud, der gives til Handelsflådens Velfærdsråd, og derfor går jeg helt bestemt ud fra, at det finder man løsningen på. Det kan godt være, at man først finder løsningen, når man står over for et fait accompli, altså så lang tid man kan presse.

Og det er også svaret til dem, der spørger: Hvorfor aftaler man ikke bare? For det første må vi sige, at vi er nede i småtingsafdelingen på det her område. Det har, så vidt jeg har forstået, heller ikke været rejst af de pågældende i de jævnlige kontakter, der er mellem regeringen og Rederiforeningen.

Så jeg tror såmænd, at hele den her sag finder en for alle parter tilfredsstillende løsning. Og man kan egentlig undre sig en lille smule over, at nogle af de søfarendes organisationer har ment, det var vigtigt at tage en stor diskussion med regering og Folketing, i stedet for det, der ville være helt naturligt, at sige til deres arbejdsgivere, at de selvfølgelig har en forventning om, at det her bliver løst.